

"Ας κοιμᾶται ἐν τῇ λυσιμερίμῳ εἰρήνῃ τοῦ τάφου, εἰς τὸ λευκὸν καὶ ἀνοχοδύστητον φέρετρόν της ἢ πολυδάκρυτος παρθένος. Ἐκεῖθεν ἀκριβῶς ἔνθα δὲν πάλλῃ ἢ ζωὴ, ἀπὸ τῆς ἀνηλίου καὶ ὑγρᾶς κρύπτῃς, θὰ ἐξέρχεται ἡ παρηγορία, διότι, ὅταν ἀποθνήσκουν παρθένοι, ὁ τύμβος εἶνε ἄσυλον ἱερᾶς μνήμης, παρήγορον ὁ ἔκειθεν ἀναθρόσκει τῆς ἀγνότητος τὸ ἄρωμα, τὸ σῶζον ἐν τῇ πίστει τὰς ψυχὰς καὶ ἐμπεδοῦν αὐτὰς ἐν ἐλπίδι θείας Προνοίας. Ὁ τάφος τῆς παρθένου εἶνε δλόκληρος ποιήσις. Ἄλλὰ ποιήσις φιλόσοφος, μελαγχολικὴ, πένθιμος. "Ὅσα ἄνθη καὶ ἄν ἀναθαλλοῦν ἀπ' αὐτοῦ, ὅσῳ ἐλαφρὸν καὶ ἄν καθιστῶσι τὸ χῶμα τῶν δακρυῶν αἱ βροαί, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποδίδῃ τὸ μουσικὸν θέλγητρον, ὅπερ μὲ ὅλον τὸ πένθος κρύπτει εἰς τάφος κόρης, θέλγητρον αἰσθητὸν μόνον εἰς τὰς ἐκλεκτὰς ψυχὰς, ὅσαι ὑπεράνω τοῦ κόσμου αὐτοῦ τῶν ματαιότητων καὶ τοῦ συνεχοῦς ψεύδους βλέπουν ἐν ἀστράπτῳ, ἐν κυκνοῦν ἰδακινὸν πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ἐξάρσεως.

ΕΙΣ ΦΙΛΗΝ

ΓΕΝΟΜΕΝΗΝ ΜΗΤΕΡΑ

Τώρα κ' ἐσύ, Ἐλενίτσα μου, ἐγίνηκες μητέρα.
 Σ' τὴν ἀγκαλιά σου τὴν ἀγνὴν κοιμᾶτ' ἐν' ἀγγελουδί.
 Εὐλογημένη τρεῖς φοραὶς, εὐλογημέν' ἡ μέρα,
 Π' ἀγροίκησες, κι' ἀγροίκησα τὸ πρῶτό του τραγοῦδι!
 Σὲ καμαρώνω! Κύτταξε τὸν ἥλιο, ποῦ ξυπνάει,
 Μὲ πόση ἀγάπῃ τοῦ φιλεῖ τὰ δλόχρυσα μαλλιά του!
 Νά, τὴν αὐγούλα, τὴ γλυκειά, ὅπου τὸ χαιρετάει,
 Καὶ σκέπει μὲ χαμόγελα τὴ ζωντανὴ κουριά του!
 Ἐέρω μὴ μάννα, Ἐλένη μου, μὴ μάννα, ποῦ σοῦ 'μοιάζει.
 Ἐγεί τὸν κρίνο μέτωπο, καὶ στόμα τὸ κοράλι.
 Τὴ βλέπω, ποῦ σὲ χαιρετάει, τὴ βλέπω, ποῦ κυττάζει
 Μὲ μητρικὸ χαμόγελο τὴ μητρικὴ σου ἀγκάλῃ.
 Ἦταν ἡ μαύρη ἕναν καιρὸ Κυρὰ προσκυνησιμένη—
 Εἰς τῆς στερηγαῖς βασιλίσσα, 'ς τὸ κύμα τρικυμιά.
 Ἦταν κ' ἐκεῖνη μὴν φορὰ μανοῦλα ζηλεμένη,
 Καὶ τώρα... ἄχ! τώρα τὴ θωρῶ καὶ μοῦ σπαρνᾷ ἡ καρδιά!
 Τὴν ἐνθυμοῦμαι, κόρη μου, εἰς τὸ 'ψηλὸ θρονί της,
 Κρατῶντας ὑπερήφανα ἀσπίδα καὶ κοντάρι.
 Εἶδα νὰ πέφτῃ ὁ κεραυνός, γροικῶντας τὴ φωνὴ της,
 Κι' ὁ δρόμος της νὰ γίνετα ἱερὸ προσκυνητάρι...
 Τὴν ἐνθυμοῦμαι... ἡ δύστυχη! πῶς ὑποφέρει τώρα!
 Πόσους καύμους αἰσθάνεται, πόσα φαρμάκια πίνει!
 Τὴνε θωρῶ νὰ σέρνετα ἀπὸ μὴν 'ς ἄλλῃ χώρα,
 Καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀσπίδα της νὰ κράζῃ ἐλεημοσύνη!...
 Ἐλένη, Ἐλένη! ἄν ἔξαφνα ἀκούσης μὴν ἡμέρα
 Τὴ μάννα ἐκεῖνη νὰ ζητᾷ, νὰ κράζῃ τὸ παιδί σου,
 Ὅμπρός 'ς ἐκεῖ τὸ κάλεσμα δὲν εἶσαι πιά μητέρα...
 Εὐλόγησε τὸ δρόμο του, καὶ δός του τὴν εὐχὴ σου!
 Μὴν κλάψῃς!... Ἐθύμου, κόρη μου, πῶς λέγῃς Ἐλληνίδα,
 Ὅπως χρωστᾷς τὸ τέκνο σου εἰς τὴ φτωγὴ Πατρίδα!